

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 771

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 24 august 2005

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 354 din 5 iulie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 ¹ și art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.....	1-4		
Decizia nr. 395 din 12 iulie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție	4-6		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
421/809/687. — Ordin al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale, al ministrului sănătății și al		ministrului mediului și gospodăririi apelor pentru aprobarea cerințelor pe care trebuie să le îndeplinească dosarele substanțelor active și ale produselor formulate, necesare evaluării în vederea omologării, frazelor de risc și frazelor-tip pentru măsurile de siguranță specifice produselor de protecție a plantelor	7
		1.154. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind modificarea Ordinului ministrului finanțelor nr. 140/1999 pentru aprobarea criteriilor referitoare la autorizarea funcționării unităților emitente de tichete de masă potrivit Legii nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă	7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 354 din 5 iulie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3¹ și art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Florentina Baltă — procuror
Mădălina Ștefania Diaconu — magistrat-asistent

nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Marius Damian Burueană în Dosarul nr. 6.260/2003 al Judecătoriai Sectorului 2 București.

La apelul nominal se prezintă partea Roxandra Georgeta Maniu, personal și asistată de apărător Vlad Manoliu, cu delegație la dosar, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele Curții dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 200D/2005. La apelul nominal se constată lipsa autorilor excepției, Mircea Călugăreanu și Maria Octavia Călugăreanu, precum și a părții Ioana Săvălaş, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3¹ și art. 20 alin. (1) din Legea

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea celor două dosare.

Avocatul părții prezente și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea cauzelor.

În temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea dispune conexarea Dosarului nr. 200D/2005 la Dosarul nr. 57D/2005, care este primul înregistrat.

Partea Roxandra Georgeta Maniu solicită, prin avocat, respingerea excepției de neconstituționalitate invocate, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin nici unei prevederi din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune, de asemenea, concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că Legea fundamentală nu consacră accesul gratuit la justiție, iar persoanele care se adresează autorităților judecătorești trebuie să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 decembrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 6.260/2003, **Judecătoria Sectorului 2 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3¹ și art. 20 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.** Excepția a fost ridicată de către Marius Damian Burueană cu prilejul soluționării unei acțiuni civile.

Prin Încheierea din 23 februarie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 78/2005, **Tribunalul Teleorman – Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.** Excepția a fost ridicată de către Mircea Călugăreanu și Maria Octavia Călugăreanu cu prilejul soluționării unui apel împotriva unei sentințe civile.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că art. 3¹ și art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 împiedică liberul acces la justiție. Astfel, art. 3¹, citit împreună cu art. 20 alin. (1) din același act normativ, prevede că justițiabilii care au introdus o cerere prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri judecătorești care ține loc de act autentic de înstrăinare a unor bunuri imobile sunt obligați să plătească, în mod anticipat, o taxă corespunzătoare taxei de timbru care ar fi trebuit plătită notarului pentru autentificarea actului; însă, spre deosebire de plata unei asemenea taxe la notariat, unde există certitudinea autentificării actului, în cazul prevăzut de art. 3¹ din Legea nr. 146/1997, nu este sigur că instanța va pronunța respectiva hotărâre, dar este cert că taxa datorată trebuie plătită anticipat.

Cu privire la art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997, se susține că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 21, deoarece, prevăzându-se obligativitatea achitării anticipate a unei taxe de timbru calculate procentual, se restrânge accesul liber la justiție al persoanelor lipsite de mijloace bănești și se creează prin aceasta o discriminare pe criterii de avere între cetățeni.

Judecătoria Sectorului 2 București apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens arată că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, art. 21 din Legea fundamentală nu consacră accesul gratuit la justiție. Pe de altă parte, trimiterea la legislația notarială din cuprinsul art. 3¹ din

Legea nr. 146/1997 este o dispoziție care facilitează accesul la justiție, întrucât nivelul taxelor judiciare de timbru este inferior celui care ar rezulta din aplicarea dispozițiilor art. 2 alin. (1) din aceeași lege.

Tribunalul Teleorman – Secția civilă apreciază, de asemenea, că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens arată că dispozițiile legale criticate au menirea de a asigura acoperirea unei părți din cheltuielile necesare funcționării sistemului judiciar, precum și de a limita exercitarea abuzivă a drepturilor procesuale. De asemenea, instanța judecătorească poate acorda scutiri, reduceri, eșalonări sau amânări pentru plata taxelor judiciare de timbru, înlesnind accesul la justiție al persoanelor aflate în situații financiare deosebite.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Guvernul apreciază că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate. Astfel, art. 3¹ din Legea nr. 146/1997, departe de a îngreuna accesul liber la justiție, este o dispoziție favorabilă justițiabililor, deoarece cuantumul taxei judiciare de timbru este inferior celui care ar rezulta din aplicarea dispozițiilor art. 2 alin. (1) din aceeași lege. De asemenea, în temeiul art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, dispozițiile art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 stabilesc obligația de plată anticipată a taxei judiciare de timbru, ca o condiție legală pentru începerea procedurii de judecată, precum și, în cazul nerespectării acestei condiții, sancțiunea anulării acțiunii sau cererii adresate instanței judecătorești. Ca atare, dispozițiile legale criticate nu contravin nici unei prevederi din Constituție, ci, dimpotrivă, reglementează modul de îndeplinire a unei obligații constituționale, în aceleași condiții prevăzute pentru toți cei interesați în soluționarea acțiunilor și cererilor de competența instanțelor judecătorești.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit Constituției, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3¹ și art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997,

cu modificările ulterioare. Art. 3¹ a fost introdus prin art. 1 pct. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 30/1999 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și a Ordonanței Guvernului nr. 12/1998 privind taxele de timbru pentru activitatea notarială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 29 ianuarie 1999, aprobată prin Legea nr. 169/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 11 aprilie 2001. Dispozițiile legale criticate au următoarea redactare:

— Art. 3¹: „(1) *Cererile introduse la instanțele judecătorești, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri judecătorești care ține loc de act autentic de înstrăinare a unor bunuri imobile, se taxează corespunzător taxei de timbru pentru autentificarea actului, prevăzută la cap. I pct. 1 din anexa la Ordonanța Guvernului nr. 12/1998 privind taxele de timbru pentru activitatea notarială, aprobată și modificată prin Legea nr. 122/1998, cu modificările și completările ulterioare.*

(2) *Dispozițiile art. 9 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.*”;

— Art. 20 alin. (1) și (3): „(1) *Taxele judiciare de timbru se plătesc anticipat. [...]*

(3) *Neîndeplinirea obligației de plată până la termenul stabilit se sancționează cu anularea acțiunii sau a cererii.*”

În susținerea neconstituționalității acestor texte de lege autorii excepției invocă încălcarea prevederilor art. 21 din Constituție, potrivit cărora: „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) *Nici o lege nu poate îngredi exercitarea acestui drept.*

(3) *Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.*

(4) *Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Asupra obligativității plății anticipate a taxelor judiciare de timbru și a conformității acesteia cu art. 21 din Constituție, care prevede liberul acces la justiție, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, statuând că prevederile legale menționate sunt conforme Legii fundamentale. În acest sens sunt, spre exemplu, Decizia nr. 499 din 16 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 31 ianuarie 2005, Decizia nr. 372 din 28 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 936 din 13 octombrie 2004, Decizia nr. 473 din 4 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 27 din 10 ianuarie 2005, Decizia nr. 87 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 214 din 1 aprilie 2003, Decizia nr. 65 din 11 aprilie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 13 septembrie 2000 și Decizia nr. 245 din 23 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 29 martie 2001.

În aceste decizii Curtea a reținut că accesul liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, nu înseamnă gratuitate. Nici o dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție.

Atât obligația de plată a taxelor judiciare, cât și excepțiile stabilite de lege se aplică deopotrivă tuturor cetățenilor aflați în situații identice, precum și tuturor litigiilor de aceeași natură, neexistând discriminații sau privilegii contrare prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție.

Plata taxelor judiciare de timbru fiind o condiție legală pentru începerea proceselor civile, obligația la plata anticipată a acestor taxe (în unele cazuri până la un termen ulterior, stabilit de instanța judecătorească) este justificată, ca și sancțiunea anulării acțiunii sau cererii, în caz de neplată a acestora.

De asemenea, la finalul procesului judiciar sarcina suportării cheltuielilor judiciare, inclusiv a celor constând în plata taxelor de timbru, revine persoanei care a căzut în pretenții sau care, în cauzele nelitigioase, a beneficiat de prestațiile efectuate, în condițiile legii, de organele de justiție.

Soluția adoptată și considerentele deciziilor citate sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

II. Cu privire la art. 3¹ din Legea nr. 146/1997, acesta se referă la cazul cererilor introduse la instanțele judecătorești, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri judecătorești care ține loc de act autentic de înstrăinare a unor bunuri imobile.

Aceste acțiuni în justiție au fost prevăzute inițial de Decretul nr. 144/1958 privind reglementarea eliberării autorizațiilor de construire, reparare și desființare a construcțiilor, precum și a celor referitoare la înstrăinările și împărțelile terenurilor cu sau fără construcții, publicat în Buletinul Oficial nr. 15 din 29 martie 1958. Astfel, art. 12 din acest act normativ prevedea că, în cazul în care s-a încheiat un înscris, din care rezulta că proprietarul unui teren cu sau fără construcții s-a obligat să-l înstrăineze cu titlu oneros și s-au respectat modalitățile de plată a prețului prevăzute în înscris, iar una dintre părți sau succesorii acesteia nu se prezintă, din orice motive, la notariat pentru autentificarea actului de înstrăinare, instanța judecătorească va putea da o hotărâre care să țină loc de act autentic de înstrăinare.

Decretul nr. 144/1958 a fost însă abrogat prin Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării construcțiilor și unele măsuri pentru realizarea locuințelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 7 august 1991. Cu toate acestea, chiar după abrogarea decretului citat, în literatura juridică și în practica judiciară s-a adoptat punctul de vedere potrivit căruia părțile pot să încheie antecontracte de vânzare-cumpărare imobiliară, iar instanțele pot pronunța hotărâri care să țină loc de contract autentic, în temeiul dispozițiilor art. 1073—1077 Cod civil.

Astfel, din interpretarea extensivă a art. 1073 din Codul civil, ce consacră principiul executării în natură a obligațiilor și a art. 1077 din Codul civil, care prevede că, în cazul neîndeplinirii obligației de a face, creditorul poate fi autorizat să o ducă el însuși la îndeplinire pe cheltuiala debitorului, s-a dedus că, pentru a asigura îndeplinirea exactă a obligației asumate, legiuitorul permite instanței să suplinească voința debitorului și să pronunțe o hotărâre care să țină loc de act autentic de vânzare.

Modul de stabilire a taxei de timbru pentru aceste acțiuni în justiție, reglementat de art. 3¹ din Legea nr. 146/1997, este raportat la taxele care ar trebui plătite în cazul autentificării actului de vânzare-cumpărare la notarii publici, în conformitate cu Ordonanța Guvernului nr. 12/1998 privind taxele de timbru pentru activitatea notarială. Potrivit art. 20 alin. (1) din Legea nr. 146/1997, aceste taxe se plătesc anticipat.

Posibilitatea justițiabililor de a cere instanțelor judecătorești pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de act autentic, fiind o cale excepțională, impusă de echitate, de validare a unor acte de înstrăinare altfel nule, este

firesc ca ea să fie supusă aceluiași regim de taxare ca în procedura notarială, care reprezintă regula. În absența unei taxări similare, instanțele judecătorești ar prelua parțial

funcția notarilor publici de autentificare a acestei categorii de acte și s-ar deschide calea eludării prevederilor imperative ale legislației notariale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3¹ și art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Marius Damian Burueană în Dosarul nr. 6.260/2003 al Judecătoria Sectorului 2 București, respectiv de Mircea Călugăreanu și Maria Octavia Călugăreanu în Dosarul nr. 78/2005 al Tribunalului Teleorman — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mădălina Ștefania Diaconu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 395

din 12 iulie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Aurelia Rusu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, excepție ridicată de Aurelia Slabu și alții în Dosarul nr. 10.794/2004 al Tribunalului Cluj — Secția de litigii de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca fiind inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate ridicate, întrucât nu se urmărește constatarea neconstituționalității dispoziției legale criticate, ci extinderea efectelor acesteia pentru toți procurorii și judecătorii, situație în care aceasta ar deveni constituțională.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 februarie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 10.794/2004, **Tribunalul Cluj — Secția de litigii de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție**, excepție ridicată de Aurelia Slabu și alții, procurori la parchetele de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, Tribunalul Cluj și Curtea de Apel Cluj, într-o cauză având ca obiect soluționarea unui litigiu de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 28 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 și ale art. 124 alin. (3).

Autorii excepției apreciază că acordarea unui spor de 40% din indemnizația de încadrare brută lunară numai procurorilor care participă la judecarea infracțiunilor de corupție este discriminatorie, întrucât „nu există o specializare a procurorilor, așa cum nu există nici complete specializate pentru soluționarea cauzelor de corupție sau criminalitate organizată“. Totodată, se arată că „aceste cauze nu necesită o specializare anume nici pentru procurorii care efectuează supravegherea activității de cercetare penală sau urmărire penală proprie ori care participă în ședințele de judecată“.

Se consideră că „nu este admisă o asemenea discriminare în condițiile în care există un volum mare de

muncă și pentru procurorii care anchetează infracțiuni de natură economico-financiară și bancară sau infracțiuni contra vieții [...]“. În ceea ce privește aplicarea principiului egalității, este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 89 din 27 februarie 2003.

Totodată, autorii excepției apreciază că aceste discriminări aduc atingere independenței magistraților, având în vedere că „independența [acestora] are și o componentă materială, financiară, în condițiile în care salariile oricum nu sunt pe măsura importanței, complexității și solicitării impuse de această profesie și nu oferă nici o compensație pentru privațiunile la care sunt supuși magistrații“.

Tribunalul Cluj – Secția de litigii de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată. În acest sens, se consideră că este încălcat principiul constituțional al egalității „pentru că soluționarea cauzelor de corupție nu presupune o specializare anume față de alte categorii de cauze, aceste cauze nu au un grad sporit de dificultate față de alte cauze [...], nu supun judecătorul cauzei la pericole mai mari decât cele la care este expus procurorul ce instrumentează cauza [...] și nu presupun o responsabilitate sporită față de alte categorii de cauze“. În opinia instanței, „simplul fapt că aceste complete judecă o anumită categorie de cauze nu justifică acordarea unui spor [...]“. Altminteri, s-ar putea spune că judecătorii nu sunt niciodată în situații identice care să justifice o salarizare egală“.

De asemenea, instanța consideră că sunt încălcate și dispozițiile constituționale referitoare la independența judecătorului, întrucât „independența materială este o latură fundamentală a independenței judecătorului“, dar și pentru că „salarizarea judecătorului depinde de președintele instanței, ceea ce presupune un posibil control asupra activității și deciziilor acestuia din partea administrației instanței“. În acest sens, sunt invocate prevederile Principiului 3 pct. 1 lit. b) din Recomandarea R (94) a Comitetului Miniștrilor al Consiliului Europei, adoptată la 13 octombrie 1994, ale art. 2 și ale art. 13 din Carta Universală a Judecătorului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere, Guvernul consideră că prevederea legală criticată trebuie coroborată cu dispozițiile Convenției Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York în 2003, și ale Convenției penale privind corupția din 1999 a Consiliului Europei, convenții ratificate de România. Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției prevede, la art. 36, că în fiecare stat parte trebuie „să existe unul sau mai multe organisme ori persoane specializate în lupta împotriva corupției“, iar aceste organisme trebuie să se bucure de o „independență necesară [...] pentru a putea exercita eficient funcțiile lor la adăpost de orice influență necuvenită“ și să dispună de un personal care „ar trebui să aibă formarea și resursele adecvate pentru a-și exercita sarcinile“. Se mai arată că dispoziții asemănătoare cuprinde și art. 20 din Convenția penală privind corupția a Consiliului Europei. În consecință, Guvernul apreciază că dispozițiile criticate „nu

numai că nu încalcă prevederile internaționale în materie, ci ele reprezintă transpunerea în dreptul intern a unor prevederi internaționale privind prevenirea și combaterea corupției, pe care România este obligată să le respecte, ca parte semnatară a Convenției“. Tot în acest sens sunt invocate și dispozițiile din Strategia națională anticorupție pe perioada 2005–2007, precum și Planul de acțiune pentru implementarea acestei strategii, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 231/2005, care prevăd „pregătirea profesională specializată a personalului P.N.A., mai ales cu privire la tipologiile cazurilor de corupție și cooperarea judiciară cu structuri similare din statele membre“.

Guvernul consideră că prevederile criticate nu contravin principiului egalității, întrucât „diferențierea de tratament [aplicată] are la bază criterii obiective privind pregătirea profesională diferită, specializată, o formare anume pentru activitatea de urmărire și judecare a infracțiunilor de corupție, ca și specificul acestor activități, având în vedere, printre altele, și tipologiile diferite ale cazurilor de corupție, ca și specificul cooperării judiciare între structurile specializate din sistemul nostru judiciar și structuri similare din alte state“.

Totodată, se apreciază că nici critica de neconstituționalitate privind încălcarea dispozițiilor constituționale referitoare la independența judecătorilor nu este întemeiată, întrucât salarizarea judecătorului nu mai depinde de președintele instanței, având în vedere că în urma modificărilor operate prin Hotărârea nr. 71/2005 a Consiliului Superior al Magistraturii asupra Regulamentului de ordine interioară a instanțelor judecătorești, „s-a prevăzut că repartizarea cauzelor se va efectua în sistem informatic, prin programele MJREP sau ECRIS, iar, în cazul în care repartizarea în acest sistem nu se poate aplica, repartizarea cauzelor se efectuează prin metoda sistemului ciclic“. În consecință, Guvernul arată că „aceste sisteme funcționează pe criterii obiective, înlăturând posibilitatea de subiectivism ce ar fi putut s-o manifeste repartizarea de către președintele instanței“. Totodată, se mai arată că „în Regulamentul menționat s-au prevăzut o serie de dispoziții amănunțite privind aplicarea criteriului aleatoriu în repartizarea dosarelor pe complete, care constituie garanții ale funcționării obiective a sistemelor de repartizare“.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Se consideră că principiul egalității presupune un tratament juridic diferit la situații diferite, astfel încât „stabilirea unui tratament juridic diferențiat în cazul categoriilor de personal prevăzut de dispozițiile legale criticate reprezintă o opțiune a legiutorului [și este] justificată de complexitatea activității desfășurate, precum și de necesitatea instituirii unor măsuri imediate pentru întărirea capacității Parchetului Național Anticorupție ca parchet specializat în combaterea infracțiunilor de corupție“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 28 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 503/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 18 iulie 2002. Anterior sesizării Curții, dispozițiile art. 28 alin. (4) au fost modificate prin prevederile art. IV pct. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 27 aprilie 2004, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 601/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.227 din 20 decembrie 2004. Așadar, Curtea constată că autorii excepției, în mod greșit, au invocat neconstituționalitatea art. 28 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002. În realitate, excepția privește dispozițiile art. 28 alin. (5) din ordonanță, care au următorul cuprins:

„Personalul prevăzut la alin. (1), judecătorii care compun completele de judecată specializate în infracțiunile de corupție — potrivit art. 29 din Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare —, procurorii care participă la judecarea acestor cauze, președintele, vicepreședintele, președinții de secții și judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, adjuncții săi și procurorii din Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție beneficiază de un spor de 40% la indemnizația de încadrare brută lunară. Personalul din Parchetul Național Anticorupție prevăzut la alin. (2) și (3) beneficiază de un spor de 30% pentru activitatea specializată de combatere a infracțiunilor de corupție pe care o desfășoară.“

Personalul la care se referă alin. (1) al art. 28 îl constituie procurorii din cadrul Parchetului Național Anticorupție.

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt art. 16 și art. 124 alin. (3). Curtea observă că autorii excepției invocă în susținerea acesteia întregul text

constituțional al art. 16, însă, în realitate, aceștia se referă doar la alin. (1) al art. 16 din Constituție. Aceste texte constituționale au următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.“*

— Art. 124 alin. (3): *„Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.“*

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În esență, se susține că art. 28 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 creează o discriminare între procurorii și judecătorii cărora li se acordă sporul de 40% din indemnizația de încadrare brută lunară și cei care nu primesc acest spor. În consecință, în opinia autorilor sesizării, pentru a fi constituțională, reglementarea criticată ar trebui aplicată, sub aspectul sporului, tuturor procurorilor și judecătorilor.

Cu privire la acest aspect, Curtea constată că potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, *„fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului“*.

Ca atare, Curtea reține că nu are competența de a completa prevederea legală potrivit căreia sporul de 40% se aplică numai anumitor magistrați, ci intră în competența exclusivă a legiuitorului adoptarea unor prevederi legale care să instituie anumite discriminări pozitive. Justificarea instituirii acestui spor, în condițiile în care nu există specializări pentru anumite categorii de magistrați, cum sunt judecătorii care compun completele de judecată specializate în infracțiunile de corupție sau procurorii care participă la judecarea acestor cauze, reprezintă o problemă de legiferare, iar nu una de constituționalitate. În aceeași ordine de idei, acordarea acestui spor și judecătorilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și procurorilor de la parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție se înscrie în aceeași competență de legiferare, Curtea Constituțională neputându-se erija într-un „legislator pozitiv“.

În acest sens a statuat Curtea prin Decizia nr. 328 din 21 iunie 2005, nepublicată încă, ale cărei considerente își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, excepție ridicată de Aurelia Slabu și alții în Dosarul nr. 10.794/2004 al Tribunalului Cluj — Secția de litigii de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2005.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL
AGRICULTURII, PĂDURILOR
ȘI DEZVOLTĂRII RURALE
Nr. 421 din 2 iunie 2005

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 809 din 25 iulie 2005

MINISTERUL MEDIULUI
ȘI GOSPODĂRIII APELOR
Nr. 687 din 1 august 2005

ORDIN

pentru aprobarea cerințelor pe care trebuie să le îndeplinească dosarele substanțelor active și ale produselor formulate, necesare evaluării în vederea omologării, frazelor de risc și frazelor-tip pentru măsurile de siguranță specifice produselor de protecție a plantelor

Având în vedere prevederile art. 39 din Hotărârea Guvernului nr. 1.559/2004 privind procedura de omologare a produselor de protecție a plantelor în vederea plasării pe piață și a utilizării lor pe teritoriul României și prevederile Hotărârii Guvernului nr. 155/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării RURALE, cu modificările și completările ulterioare, ale Hotărârii Guvernului nr. 168/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 408/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și Gospodăririi Apelor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale, ministrul sănătății și ministrul mediului și gospodăririi apelor emit următorul ordin:

Art. 1. — Prin prezentul ordin se aprobă:

— cerințele pe care trebuie să le îndeplinească dosarele substanțelor active din produsele de protecție a plantelor, necesare evaluării în vederea omologării, prevăzute în anexa nr. 1;

— cerințele pe care trebuie să le îndeplinească dosarele produselor de protecție a plantelor, necesare evaluării în vederea omologării, prevăzute în anexa nr. 2;

— frazele de risc specifice produselor de protecție a plantelor, prevăzute în anexa nr. 3;

— frazele-tip pentru măsurile de siguranță privind protecția oamenilor și a mediului, prevăzute în anexa nr. 4.

Art. 2. — (1) Anexele nr. 1—4*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Prezentul ordin transpune anexele nr. II—V la Directiva Consiliului nr. 91/414/CEE privind plasarea pe piață a produselor de protecție a plantelor, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. L 230 din 19 august 1991, pag. 1.

Art. 3. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare la data aderării României la Uniunea Europeană.

p. Ministrul agriculturii, pădurilor
și dezvoltării rurale,
Nicolae Flaviu Lazin,
secretar de stat

Ministrul sănătății,
Mircea Cintează

Ministrul mediului
și gospodăririi apelor,
Sulfina Barbu

*) Anexele nr. 1—4 se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 771 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

privind modificarea Ordinului ministrului finanțelor nr. 140/1999 pentru aprobarea criteriilor referitoare la autorizarea funcționării unităților emitente de tichete de masă potrivit Legii nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă

În baza prevederilor art. 11 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 208/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice și a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările ulterioare,

în conformitate cu art. 2 alin. (2) din Legea nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă și cu art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 5/1999 pentru aprobarea Normelor de aplicare a Legii nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă, cu modificările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — Alineatul (1) al articolului 1 din Ordinul ministrului finanțelor nr. 140/1999 pentru aprobarea criteriilor referitoare la autorizarea funcționării unităților emitente de tichete de masă potrivit Legii nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 2 martie 1999, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Se instituie Comisia de autorizare a funcționării unităților emitente de tichete de masă, formată din 5 membri, în următoarea componență:

1. doamna Mara Rîmniceanu, secretar de stat în cadrul Ministerului Finanțelor Publice — președinte;

Din partea Ministerului Finanțelor Publice:

1. directorul Direcției de autorizări sau înlocuitorul acestuia — vicepreședinte;

2. directorul general al Direcției generale juridice sau înlocuitorul acestuia — membru;

Din partea Agenției Naționale de Administrare Fiscală:

1. vicepreședintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală pe probleme de control sau înlocuitorul acestuia — membru;

2. directorul general al Direcției generale de reglementare a colectării creanțelor bugetare sau înlocuitorul acestuia — membru;“.

Art. II. — Prezentul ordin intră în vigoare de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,

Ionel Popescu

București, 12 august 2005.

Nr. 1.154.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“

5 948368 047563